

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

17 januari 2006

ONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de republiek Nicaragua, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Luxemburg op 27 mei 2005

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

ALGEMENE BESPREKING

1. Betekenis van de overeenkomst

Doel en opzet van de overeenkomst

In het algemeen staat de Vlaamse Regering positief ten opzichte van het sluiten van internationale investeringsakkoorden, die van belang zijn voor Vlaamse investeerders in het buitenland. Hoewel buitenlandse investeringen al beschermd worden door nationale wetgevingen, biedt een bilateraal verdrag bijkomende waarborgen wegens de voorrang van het internationaal recht op het interne recht van een staat.

De doelstelling van een dergelijke overeenkomst is, naast het aanmoedigen van investeringen, het bieden van een garantie voor een maximale bescherming aan de investeerder, zoals de waarborgen voor een billijke en rechtvaardige behandeling van de investering, de clause van de meest begunstigde natie om discriminatie te voorkomen, een vergoedingsplicht bij onteigenende maatregelen en de vrije overmaking van inkomsten. Bovendien creëert zulke overeenkomst een eigen juridisch kader waarin investeringsgeschillen kunnen geregeld worden en waarbij de investeerder een beroep kan doen op internationale arbitrage.

De overeenkomst vormt een gemengd verdrag

Dergelijke internationale overeenkomsten ten gunste van investeringen in het buitenland zijn verdragen in de zin van het volkenrecht of internationaal publiek recht. Het zijn juridisch bindende en afdwingbare akten, onderschreven door volkenrechtelijke rechtspersonen, in casu drie onafhankelijke en soevereine staten en drie deelstaten met een grondwettelijk toegekende bevoegdheid om verdragen te sluiten. Die akten vormen de rechtsgrond voor rechten en verplichtingen in hoofde van die zes overheden en rechtstreeks in hoofde van investeerders op elkaars grondgebied. Overeenkomstig artikel 167 van de Grondwet, worden alle verdragen gesloten door de daartoe bevoegde regeringen en aan hun parlementen ter instemming voorgelegd, vooraleer ze uitwerking kunnen hebben.

Het zogenaamde ‘gemengde’ karakter van de investeringsakkoorden die door de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) gesloten worden, werd op 4 mei 1994 vastgelegd in de Werkgroep ‘Gemengde Verdragen’ (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB). De ICBB heeft die beslissing op 31 mei 1994 bekrachtigd. Zowel de gewesten als de federale overheid worden namelijk in principe bevoegd geacht. Dergelijke overeenkomsten worden gemengde verdragen genoemd wegens de gezamenlijke bevoegdheidsuitoefening op het federale en het gefedereerde niveau.

De gewesten zijn bevoegd voor het economisch beleid, alsook voor het afzet- en uitvoerbeleid, overeenkomstig artikel 6, §1, VI, eerste lid, 1° en 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI), zoals gewijzigd. De federale overheid blijft bevoegd inzake de verzekering van invoer-, uitvoer- en investeringsrisico's (artikel 6, §1, VI, eerste lid, 3°, BWHI), het handelsrecht, het vennootschapsrecht en de regelgeving voor de vestiging van bedrijven met uitzondering van die in de toeristische sector (artikel 6, §1, VI, vijfde lid, 5° en 6°, BWHI).

Daarom bepaalt het eerste artikel van het bijgevoegde ontwerp van decreet dat het een gewestaangelegenheid betreft. Het tweede en laatste artikel houdt in dat het Vlaams Parlement zijn goedkeuring verleent aan de voorliggende overeenkomst, zodat ze in werking kan treden na de instemming van al de betrokken parlementen en na de ratificatie door de federale overheid en door het partnerland.

2. Schets van het partnerland

Politieke gegevens

Na een jarenlange bloedige burgeroorlog raakte het bewind van president Somoza zowel nationaal als internationaal steeds meer geïsoleerd. Nadat de Nationale Garde in 1979 na een felle strijd het onderspit moest delven, nam de president de wijk. Een vijf-koppige junta waarin naast de sandinisten ook de weduwe van de vermoorde hoofdredacteur van de oppositiekrant *La Prensa*, Violeta Chamorro, zitting had, nam de leiding van het land over. De tegenstellingen tussen de politieke doelstellingen van de sandinisten, politiek georganiseerd in het *Frente Sandinista de Liberación Nacional* (FSLN), en de andere politieke stromingen, werden steeds duidelijker. De sandinisten wonnen de verkiezingen in 1984 en Daniel

Ortega werd de nieuwe president. Nicaragua kreeg een parlement.

De verkiezingen van 1990 werden tegen de verwachtingen in, gewonnen door de oppositie die zich verenigd had in de *Union Nacional Opositora* (UNO). Violeta Chamorro werd president en haar schoonzoon Lacoyo premier. Er kwam een einde aan de binnenlandse gewapende conflicten en het centralistisch bewind maakte plaats voor een democratisch bestuur. De geleide economie veranderde in een vrije markt en het leger werd onder burgerlijk gezag geplaatst.

Na de verkiezingen van 1996 kwam de voormalige burgemeester van Managua, Arnoldo Alemán van de liberale alliantie aan het hoofd van het land. Hij werd begin 2002 opgevolgd door Enrique Bolaños Geyer die op 4 november 2001 zijn tegenkandidaat Daniel Ortega Saavedra verslagen had. De parlementsverkiezingen leverden een overwinning op voor de *Partido Liberal Constitucionalista* (PLC). Bolaños maakte van de strijd tegen de corruptie een belangrijk beleidspunt.

De veroordeling wegens corruptie van ex-president Alemán leidde in 2003 tot verdeeldheid binnen de liberale partij tussen de aanhangers van de president (*Blanco y Azul*) en de medestanders van Alemán (de *Arnoldistas*). Bolaños zelf werd ervan beschuldigd dat hij zijn verkiezingscampagne op illegale wijze gefinancierd had.

2004 werd gekenmerkt door een machtsstrijd tussen de sandinisten en de *Arnoldistas*. De gemeenteraadsverkiezingen van november 2004 leverden een overwinning op voor de sandinisten.

Eind april 2005 bracht president Bolaños het leger in staat van paraatheid om de aanhoudende protesten tegen zijn regering de kop in te drukken. Betogingen waarin het aftreden van de president geëist werd, mondten uit in gewelddadige confrontaties met de politie. De rechtstreekse aanleiding tot de protesten was de prijsverhoging van het openbaar vervoer maar er is ook een grote onvrede over het 'wanbeleid' van de regering. Een groep van 58 parlementsleden van de liberale partij en de sandinisten riep de president op om af te treden. Het akkoord tussen *Arnoldistas* en sandinisten maakt de president het werken onmogelijk. Beide partijen hebben een ruime meerderheid in het parlement en ze beheersen ook het Hoogge-rechtshof.

Ook internationaal staat de president onder druk. Eind april 2005 besloten het IMF, de Wereldbank

en de Interamerikaanse Ontwikkelingsbank om alle financiële steun te bevriezen. Het ontbreken van een economisch programma was hun voornaamste argument. Ook de Europese Unie (EU) dreigde ermee alle hulpprogramma's stop te zetten.

In de Grondwet, die dateert van 1987 en die in 1995 en 2000 herzien werd, wordt de scheiding der machten geregeld. Op gemeentelijk niveau bestaan 131 gemeentelijke raden. Daarnaast zijn twee autonome regionale raden voor de Atlantische kustregio's ingesteld. Nicaragua is een presidentiële democratie met een eenkamerstelsel. De Nationale Assemblée (*Asamblea Nacional*) die door middel van evenredige vertegenwoordiging gekozen wordt voor vijf jaar, bestaat uit 90 leden. zeventig parlementairen worden op provinciaal niveau verkozen en 20 op nationaal vlak. Daarbij komen de kandidaten die verslagen werden bij de verkiezingen voor het presidentschap en het vice-presidentschap. In 1995 werd de macht van de president beperkt. Het Opperste Gerechtshof is onafhankelijk van de uitvoerende macht en bestaat uit 12 leden die door de Assemblée verkozen worden voor een periode van 7 jaar.

Economische en sociale gegevens

Bij de opbouw van het nieuwe Nicaragua kreeg het land veel internationale financiële steun. Het sandinistische beleid was gericht op de vermindering van ongelijkheid en armoede en op ontwikkeling van de bevolking. Het centralistisch georiënteerde ontwikkelingsmodel leidde, ondanks de positieve resultaten op het vlak van alfabetisering, onderwijs en gezondheidszorg, niet tot economische groei en welvaart. Het land kampte met een toenemende schuldenlast en een hyperinflatie.

De economie bevindt zich thans op een lager niveau dan in de late jaren zeventig. Ze is eenzijdig gestructureerd en heeft te kampen met een falend beleid, de afhankelijkheid van de uitvoer en de gevolgen van de burgeroorlog. De regering tracht hervormingen door te voeren om een macro-economische stabiliteit te bereiken en de groei te verhogen. Op die manier moet Nicaragua attractiever worden en vooral buitenlandse investeerders aantrekken.

Sinds het aantreden van president Bolaños staat de begrotingsdiscipline centraal. Dat resulteerde in december 2002 in de ondertekening van een nieuw driejarig *Poverty Reduction and Growth Facility* (PRGF) programma met het Internationaal Monetair Fonds (IMF). In december 2000 werd Nicaragua toegelaten tot het *Heavily Indebted Poor Countries* (HIPC) initiatief voor schuldkwijtschelding. Begin

2004 werd met het HIPC-initiatief het *completion point* bereikt waardoor meer middelen vrijkwamen voor de armoedebestrijding. Nicaragua is één van de 18 landen waarvan in juni 2005 de schulden kwijtgescholden werden door de Groep van de acht belangrijkste industrielanden (G8).

In 2003 werd een nieuwe wet inzake fiscale hervormingen goedgekeurd. Die hervormingen moeten zorgen voor meer overheidsinkomsten, een betere basis voor belastingheffing en een betere inkomensverdeling tussen rijken en armen door een progressief belastingstelsel. Door het strafbaar maken van belastingontduiking stegen de belastinginkomsten. De overheid kreeg op die manier meer ruimte om te investeren in infrastructuurwerken.

Nicaragua is vooral een agrarisch land. Door het herstel in de landbouwsector en dan vooral wat koffie en suiker betreft, kon een lichte groei genoteerd worden. Ook de toename van investeringen en de stijging in de bouw dragen bij tot die groei. De uitvoer van landbouwproducten is sterk afhankelijk van de prijzen op de internationale markt.

Nicaragua is, op Haïti na, het armste land van het Westelijk Halfrond. Bijna de helft van de Nicaraguanen leeft in armoede en 15% in extreme armoede. In landelijke gebieden leeft zelfs 70% van de bevolking onder de armoedegrens. Chronische ondervoeding en een hoog kindersterftecijfer zijn daarvan een gevolg. De jongste 10 jaar is de armoede ietwat teruggedrongen. Daarnaast is het kindersterftecijfer gedaald door een betere gezondheidszorg. Toch zijn medische voorzieningen nog lang niet toereikend. In 2004 was een kwart van de overheidsbegroting bestemd voor gezondheid en onderwijs.

Er is ook een grote werkloosheid in Nicaragua. Daarom wijken veel Nicaraguanen uit naar onder andere de Verenigde Staten. Hun aantal wordt op 700.000 geschat. De bedragen die ze van daaruit naar het thuisfront sturen, nemen de eerste plaats in op de betalingsbalans.

Op de *Human Development Index* 2005 van de Verenigde Naties, staat Nicaragua op de 112e plaats.

Mensenrechten

Systematische mensenrechtenschendingen komen niet meer voor. Er is vrijheid van meningsuiting, pers en godsdienst.

Vrouwenorganisaties zijn al jaren actief in de bestrijding van geweld tegen vrouwen. Toch uit *Amnesty International* (AI) in zijn rapport 2005 zijn bezorgdheid over de vele moorden op vrouwen, verkrachtingen en huiselijk geweld.

Buitenlands beleid

Na afloop van de sandinistische bewindsperiode zijn de betrekkingen met de Verenigde Staten hersteld. De invloed van de Verenigde Staten is trouwens vrij groot. In juni 2003 werd een bilateraal verdrag ondertekend waarbij Nicaragua zich verbond om geen Amerikaanse onderdanen die beschuldigd werden van genocide, misdaden tegen de menselijkheid of oorlogsmisdrijven, uit te leveren aan het Internationaal Gerechtshof. In maart 2005 kwam de president openlijk in conflict met de Verenigde Staten die hun militaire steun opschortten. Begin oktober 2005 dreigden de Verenigde Staten ermee om alle hulp aan Nicaragua stop te zetten als de oppositie zou beletten dat president Bolaños zijn ambtstermijn voltooit. Bovendien zou de toetreding tot het vrijhandelsverdrag tussen de Verenigde Staten en Midden-Amerika geblokkeerd worden. Dat verdrag werd in mei 2004 ondertekend en zou in januari 2006 in werking treden.

De Verenigde Staten zijn ook de voornaamste handelspartner van Nicaragua. Ze staan in voor 65% van de uitvoer die vooral bestaat uit koffie, katoen, vlees, garnalen en kreeften. De voornaamste invoerproducten zijn verbruiksgoederen, machines en grondstoffen. De Verenigde Staten zijn ook de belangrijkste leveranciers.

Nicaragua heeft steeds bijgedragen tot het bevorderen van de Midden-Amerikaanse integratie. Ter bevestiging van dat integratiestreven werd op 2 september 1997 de Verklaring van Nicaragua ondertekend door Belize, Costa Rica, de Dominicaanse Republiek, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua en Panama. Nog in 1997 sloot Nicaragua een vrijhandelsverdrag met Mexico. Met El Salvador, Guatemala en Honduras vormt Nicaragua de zogenaamde C-4 groep die het vrij verkeer van personen en goederen wil bevorderen.

Nicaragua en Colombia claimen beide de zone in de Atlantische Oceaan waarin zich de eilandengroep San Andres bevindt. Ondanks een ondertekend verdrag bleef Nicaragua aanspraak maken op de eilandengroep. Toen Honduras in 1999 het verdrag ratifi-

ceerde dat het in 1986 gesloten had met Colombia en waarin het de door Colombia geclaimde gebiedsdelen erkent, liep de spanning hoog op. De relatie verslechterde verder door provocerende acties van beide kanten. Sinds het aantreden van de nieuwe regeringen in Nicaragua en Costa Rica is het grensconflict over het gebruik van de rivier San Juan op de achtergrond geraakt. Beide landen geven nu meer de voorkeur aan het bevorderen van regionale integratie.

De relaties met de EU zijn gebaseerd op de zogenaamde dialoog van San José die in 1984 ingesteld werd. In 2003 was Nicaragua de voornaamste begunstigde van de Europese hulp voor Midden-Amerika. Op 15 december 2003 werd in Rome een overeenkomst inzake politieke dialoog en samenwerking ondertekend tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten en de republieken Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua en Panama. Die overeenkomst biedt tevens een kader om het handelsverkeer en de economische samenwerking verder te ontwikkelen, de integratie van Midden-Amerika in de wereldeconomie te bevorderen en bij te dragen tot vrede en democratie in Midden-Amerika. De EU zorgt voor meer dan 60% van de hulp aan Nicaragua.

Samenwerking tussen Vlaanderen/België en Nicaragua

Vlaanderen zegde in 1998 steun toe voor de wederopbouw van het land na de verwoestende orkaan Mitch. De hulp werd uitgevoerd via het mechanisme van de trilaterale coöperatie met Chili.

In het kader van het pilootproject ‘Convenanten gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking’ dat van start ging in 2001 sloten Lommel, Mol en St-Truiden samenwerkingsprogramma’s met Nicaraguaanse steden of gemeenten. In 2002 hadden zeven Vlaamse niet-gouvernementele organisaties (ngo’s) een samenwerking met Nicaragua.

Handel tussen Vlaanderen/België en Nicaragua

Nicaragua bekleedt de 142e plaats op de lijst van Vlaamse uitvoerbestemmingen.

Jaar	Belgische uitvoer (in miljoen €)	Vlaamse uitvoer (in miljoen €)	Belgische invoer (in miljoen €)
2000	9,29	5,3	9,65
2001	4,28	2,4	6,06
2002	9,71	3,3	4,30
2003	13,12	7,2	3,58
2004	12,22	5,9	4,80

Cijfers Vlaams Agentschap voor Internationaal Ondernemen en Nationale Bank van België

3. Ontstaan van de overeenkomst

De voorbije dertig jaar sloot de BLEU verscheidene overeenkomsten inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen met landen die geen lid zijn van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO).

De onderhandelingen met Nicaragua vonden plaats in Brussel op 18 oktober 2001. De parafering liet op zich wachten omdat de Nicaraguaanse ambassadeur overleg moest plegen met zijn overheid, onder andere over de milieu- en arbeidsclausules. De clausules werden opgenomen in de ontwerptekst.

Op 3 maart 2005 bereikten de delegaties van de BLEU en van Nicaragua volledige overeenstemming over de tekst van de overeenkomst. De overeenkomst werd opgemaakt in het Nederlands, het Frans, het Spaans en het Engels. De Engelse versie is doorslaggevend bij een geschil over de interpretatie van de overeenkomst.

SPECIFIEKE BESPREKING VAN DE OVEREENKOMST MET NICARAGUA

1. Inhoud van de overeenkomst

De BLEU-typetekst

De leden van de BLEU keurden een tekst goed die zij aan hun gesprekspartners voorstellen als basis van de onderhandelingen. Op 29 juni 1994 heeft de Vlaamse Regering die typetekst aanvaard. Sinds 2002 zijn

milieu- en sociale clausules opgenomen in de type-tekst.

Die zogenaamde BLEU-tekst bepaalt principieel dat elke overeenkomstsluitende partij eender welke soort van investeringen door een natuurlijke persoon of een rechtspersoon met de nationaliteit van de andere partij op zijn grondgebied toelaat. Dit is de basis voor de bevordering van de investeringen.

De bescherming vindt men terug in de artikelen 3, 4 en 7 tot en met 9. Artikel 3 bevat een bepaling van niet-discriminatie terwijl artikel 4 stelt dat de investeerders de behandeling genieten van meest begunstigde natie. Die behandeling sluit wel de voorrechten van de investeerders van een derde staat uit, die verbonden zijn aan de deelneming aan een vrijhandelszone, een douane-unie, een gemeenschappelijke markt of een andere vorm van regionale economische organisatie.

Artikel 5 stelt dat de overeenkomstsluitende partijen dienen te streven naar een wetgeving die een hoge graad van milieubescherming biedt en dat zij die wetgeving stelselmatig moeten verbeteren.

Artikel 6 bepaalt dat de overeenkomstsluitende partijen dienen te streven naar een wetgeving die arbeidsnormen vastlegt in overeenstemming met de internationaal erkende rechten van werknemers en naar een verbetering van die normen.

Artikel 7 verbiedt elke maatregel van onteigening of nationalisatie, tenzij voor het openbaar nut, de veiligheid of het nationale belang van de overeenkomstsluitende partij en dan op voorwaarde dat de maatregel wettelijk en non-discriminatoire is en begeleid wordt door een gepaste en reële schadevergoeding. Dezelfde principes gelden voor schade als gevolg van oorlog en geweld.

Artikel 8 regelt de overmakingen van alle betalingen betreffende investeringen en lonen, waarbij de vrije transfer met een eventuele vergunning als principe geldt.

Artikel 9 voorziet een subrogatie van een partij of een openbare instelling in de rechten en de vorderingen van investeerders met deze nationaliteit, indien die partij of instelling schadevergoeding heeft uitbetaald aan die investeerders op grond van een garantie voor een investering. De andere betrokken partij kan dan aan de subrogerende verzekeraar de wettelijke

of de contractuele verplichtingen van de investeerder opleggen.

Artikel 10 stelt dat wanneer een vraagstuk betreffende investeringen geregeld wordt bij de overeenkomst en bij de nationale wetgeving van de ene overeenkomstsluitende partij, dan wel bij internationale overeenkomsten, de investeerders van de andere partij aanspraak maken op de bepalingen die voor hen het meest gunstig zijn.

In artikel 11 worden de bijzondere overeenkomsten die vroeger tussen een partij en een investeerder van een andere partij gesloten werden, bevestigd. De bepalingen ervan vullen de algemene draagwijdte van deze typeovereenkomst aan. Met bijzondere overeenkomsten worden verbintenissen bedoeld die betrekking hebben op concrete investeringsprojecten.

De artikelen 12 en 13 regelen respectievelijk de procedure voor geschillen over investeringen tussen een investeerder van een partij en een andere partij en die tussen partijen betreffende de interpretatie en de toepassing van deze typeovereenkomst.

De overeenkomstsluitende partijen dienen ernaar te streven geschillen in de mate van het mogelijke door onderhandeling te regelen. Indien een minnelijke schikking onmogelijk blijkt te zijn, bepaalt artikel 12 dat het geschil, naar keuze van de investeerder, voorgelegd wordt aan hetzij de bevoegde rechtsmacht van de staat waar de investering gedaan werd, hetzij aan internationale arbitrage. Elke partij geeft daartoe haar voorafgaande en onherroepelijke toestemming. Zij houdt in dat de partijen afstand doen van het recht om de uitputting van alle nationale administratieve en rechtsmiddelen te verzoeken. De uitspraken van het scheidsgerecht zijn onherroepelijk en bindend. Geen enkele overeenkomstsluitende partij kan hierbij aanvoeren dat de investeerder vergoed wordt door een verzekering of garantie.

Artikel 13 bepaalt dat, na de mislukking van een minnelijke schikking via diplomatieke weg en via een gemengde commissie, een college van drie scheidsrechters aangesteld wordt. Elke partij duidt één scheidsrechter aan. Deze twee scheidsrechters duiden in onderling overleg een derde scheidsrechter als voorzitter van het college aan. Deze voorzitter is een onderdaan van een derde staat. Indien de scheidsrechters niet op deze wijze kunnen aangesteld worden, kan een partij zulk verzoek richten tot de voorzitter of ondervoorzitter van het Internatio-

naal Gerechtshof. De uitspraken van het college van scheidsrechters zijn definitief en bindend.

Artikel 14 stelt de investeringen die aan de overeenkomst voorafgegaan zijn, gelijk met die investeringen na de inwerkingtreding ervan. De vroegere investeringen worden dus eveneens beschermd.

Artikel 15 bepaalt de inwerkingtreding en de duur van de overeenkomst. De standaardovereenkomst treedt een maand na de datum van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging, in werking. Zij blijft van kracht gedurende een termijn van tien jaar, die zonder voorafgaande opzegging stilzwijgend verlengd wordt.

Afwijkingen van de BLEU-typetekst

Er werd onderhandeld op basis van de Engelse BLEU-typetekst. Die typetekst werd bijna volledig aanvaard door de partner. De afwijkingen worden hierna toegelicht.

In de preambule wordt “onderdanen” gebruikt in plaats van “investeerders”.

In artikel 1.1 wordt “vennootschappen” gebruikt in plaats van “ondernemingen”. Bovendien wordt de term anders gedefinieerd, namelijk “elke rechtspersoon die naar behoren is opgericht in overeenstemming met de wetgeving”.

In artikel 1.2.d worden ook “merken, octrooien en industriële en commerciële geheimhouding” vermeld.

Bij de definitie van “opbrengst” in artikel 1.3 heeft men het over “honoraria” in plaats van “uitkeringen”.

In artikel 1.4 is er slechts één definitie van “grondgebied”.

In de artikelen 1.5 en 1.6 spreekt men over “wetgeving” in plaats van “wetten of regelgeving”. Er wordt geen opsomming gemaakt van de verschillende vormen van milieubescherming noch van de internationaal erkende rechten van werknemers.

In artikel 3.1 wordt benadrukt dat het zowel om directe als om indirecte investeringen gaat.

De milieu- en arbeidsclausules werden integraal aanvaard door de partner. De overeenkomstsluitende partijen moeten erop toezien dat hun wetgeving een hoog niveau van milieubescherming waarborgt en dat zij arbeidsnormen vastlegt die in overeenstemming zijn met de universeel erkende rechten van de werknemers. Ze moeten alles in het werk stellen om die wetgeving voortdurend bij te sturen. De nationale wetgeving mag niet versoepeld worden teneinde investeringen aan te moedigen. De overeenkomstsluitende partijen bevestigen de verbintenissen die ze aangegaan zijn in het kader van internationale overeenkomsten. Ten slotte erkennen zij dat onderlinge samenwerking hen meer mogelijkheden biedt tot bijsturing van hun wetgeving. De clausules staan in de artikelen 5 en 6 van de overeenkomst. Er wordt wel gesproken over “wetgeving” in plaats van over “wetten”. In de Nederlandse tekst van de artikelen 5.1 en 6.1 spreekt men over “ad hoc wetgeving” inzake milieubescherming en bescherming van de arbeid.

Artikel 7 heeft een andere titel, namelijk “Onteigening, eigendomsbeperking en schadeloosstelling”.

De eerste voorwaarde die volgens artikel 7.2 moet vervuld worden wanneer om redenen van openbaar nut, veiligheid of nationaal belang afgeweken wordt van de bepalingen van artikel 7.1, wordt uitgebreid tot “een behoorlijke rechtsgang door de overeenkomstsluitende partij die tot nationalisatie of onteigening overgaat”.

Artikel 7.4 bepaalt dat aan investeerders die verliezen lijden met betrekking tot hun investeringen wegens oorlog e.d., een behandeling toegekend wordt die “tenminste gelijk is aan die welke laatstgenoemde overeenkomstsluitende partij verleent aan haar eigen investeerders of aan investeerders van een derde staat, naar gelang van wat het meest gunstig is voor de desbetreffende investeerder”.

Artikel 7.5 over de behandeling van de meest begunstigde natie wordt weggelaten.

In artikel 8.3 wordt gespecificeerd dat het om bankverrichtingen gaat.

In artikel 8.4 wordt gesteld dat overmakingen zonder vertraging uitgevoerd worden en alleen heffingen, kosten en belastingen of broninhoudingen mogen aangerekend worden.

In artikel 14 is een bepaling toegevoegd waarin staat dat de overeenkomst niet van toepassing is voor geschillen die ontstaan zijn vóór haar inwerkingtreding.

2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en de Raad van State

Tijdens zijn vergadering d.d. 13 juli 2005 heeft de SERV zich aangesloten bij het ontwerp van regeringsbeslissing.

In zijn advies d.d. 25 oktober 2005 maakte de Raad van State geen opmerkingen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

*De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen,
Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel,*

Fientje MOERMAN

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands
Beleid, Media en Toerisme,*

Geert BOURGEOIS

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de republiek Nicaragua, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Luxemburg op 27 mei 2005

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel en de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de republiek Nicaragua, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Luxemburg op 27 mei 2005, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel,

Fientje MOERMAN

De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,

Geert BOURGEOIS

ONTWERP VAN DECREET

Brussel, 16 december 2005.

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel en de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de republiek Nicaragua, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Luxemburg op 27 mei 2005, zal volkomen gevolg hebben.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

*De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen,
Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel,*

Fientje MOERMAN

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,*

Geert BOURGEOIS
